

Arrest

nr. 152 857 van 18 september 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 27 april 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 maart 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 juli 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat S. DELHEZ verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart het Georgische staatsburgerschap te bezitten en van Armeense origine te zijn. U bent geboren in Etchmiadzin (Armenië) maar groeide op in Batumi (Georgië).

Begin jaren negentig krijgt u in Batumi problemen met dubieuze figuren die banden hebben met de toenmalige regering-Abachidze in Adjarië (Georgië). Ze willen dat u uw appartement aan hen verkoopt, maar u weigert dat. Het komt zelfs tot een handgemeen. U haalt ook aan dat Georgiërs het in die tijd niet zo begrepen hebben op niet-Georgiërs – u bent zelf van Armeense origine. U gaat daarom uit Georgië weg en vestigt zich in Feodosiya op de Krim in Oekraïne waar u aan de slag gaat in de scheepvaart. In Oekraïne verkrijgt u de officiële toelating om in dat land te wonen en te werken.

Als de Krim in 2014 wordt geannexeerd door de Russische Federatie, kan u ook daar niet meer blijven. U heeft namelijk geen Russisch paspoort en het zou voor een buitenlander als u moeilijk zijn om daar te

blijven. Daarom gaat u naar Kherson, op het vasteland in Oekraïne, waar een vriend u in huis neemt. Als u zich in Kherson in de zomer van 2014 wil registreren, wordt u door gemaskerde mannen in camouflageuniform gezegd dat als u zich wil registreren of een Oekraïens paspoort wil bekomen, u zal moeten dienen in het Oekraïense leger. Zij nemen uw militair boekje (van de vroegere Sovjetunie) en uw Georgisch paspoort (dat ondertussen al verlopen was) in beslag. U zegt hen dat u over hun voorstel zal nadenken maar in werkelijkheid plant u uw vertrek uit het land.

Uiteindelijk verlaat u Oekraïne enkele maanden na dit incident. Met de hulp van een bevriende collega kan u meevaren aan boord van een vrachtschip dat vanuit Kherson naar Europa vaart. U maakt deel uit van de bemanning van dat schip. Na enkele weken onderweg komen jullie in België aan, waar u op 21 oktober 2014 een asielaanvraag indient.

Ter staving van uw huidige asielaanvraag legt u de volgende documenten voor aan de Belgische asielinstanties: uw originele werkboekje, een origineel werkattest, twee originele diploma's en een origineel medisch boekje.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u vreest terug te gaan naar Georgië vanwege de problemen die u er begin jaren negentig had met mensen die uw appartement wilden afnemen en naar Oekraïne omdat u er zich zou moeten melden voor het leger (CGVS p. 9 e.v.). Het Commissariaat-generaal is echter van mening dat u het vluchtelingen- of het subsidiaire beschermingsstatuut niet kan worden toegekend omwille van de volgende redenen.

Om te beginnen dient te worden opgemerkt dat de asielaanvraag van een asielzoeker beoordeeld dient te worden ten aanzien van het land waarvan hij het staatsburgerschap bezit. In uw geval is dat Georgië – van dat land verklaart u immers het staatsburgerschap te hebben en een paspoort te bezitten. U had wel een verblijfsvergunning voor Oekraïne waar u woonde en werkte, maar van dat land had u niet het staatsburgerschap en geen paspoort (CGVS p. 2-5, p. 6-7, p. 13). Welnu, u verklaarde in Georgië, en meer bepaald in Batumi, in de vroege jaren negentig problemen te hebben gehad met een bende die dichtbij de regering-Abashidze van Adjarië stond (het gebied in zuidwest-Georgië dat zich na het uiteenvallen van de Sovjetunie autonoom had opgesteld in het pas onafhankelijke Georgië). Men benaderde u om uw appartement aan hen te verkopen, maar dat weigerde u – volgens u zouden hun pogingen om uw appartement te bekomen niet alleen zijn ingegeven door hebzucht maar ook door het feit dat u Armeens van origine bent (zie verder). Daarop brak er tussen u en hen een gevecht uit (CGVS p. 9-11). Wat dit betreft dient er eerst en vooral op gewezen te worden dat u deze problemen ondervond ruim twintig jaar geleden en ze aldus volledig gedateerd zijn. Er dient immers aangehaald te worden dat Abashidze sinds 2004 niet meer aan de macht is in Adjarië, en dat dat gebied sindsdien weer onder controle staat van de centrale regering en autoriteiten van Georgië (zie toegevoegde informatie). U haalt verschillende keren aan dat de personen met wie u destijds problemen had 'daar nu nog steeds zijn' – wie u precies bedoelt kan u echter vreemdgenoeg niet duidelijk zeggen (CGVS p. 10). De bewering dat 'ze' daar nog steeds zijn, kan u evenwel niet hard maken en u geeft zelf aan eigenlijk niet te weten of die bewuste personen daar nu nog steeds invloed hebben of niet ('Hoe kan ik dat weten?', 'nee, dat weet ik niet precies omdat ik daar 20 jaar niet geweest ben', CGVS p. 10). Hiermee verandert er niets aan het bovenstaande standpunt van het CGVS inzake deze door u vermelde problemen. Bovendien, en zoals u ook zelf verklaart (CGVS p. 10), is het politieke landschap in Georgië volledig veranderd sinds u daar vertrokken was. Volgens de informatie waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratieve dossier, won de Georgian Dream-coalitie onder leiding van Bidzina Ivanisjvili op vreedzame en regelmatige wijze de parlementsverkiezingen van 1 oktober 2012 en de presidentsverkiezingen van 27 oktober 2013 van de United National Movement (UNM), die Georgië bestuurde sinds de Rozenrevolutie van november 2003. De nieuwe regering bestaat uit persoonlijkheden die ervaring hebben op gebied van mensenrechten, bijvoorbeeld de minister van justitie (Tea Tsulukiani werkte tien jaar voor het Europees Hof voor de Rechten van de Mens), de minister van gevangenis (als voormalig ombudsman voor de mensenrechten kloeg Sozar Subari jarenlang de slechte omstandigheden in de gevangenis van Georgië aan) en de ombudsman voor de mensenrechten (Ucha Nanuasjvili leidde jarenlang de mensenrechtenorganisatie Human Rights Center (HRIDC) in Tbilissi). Het parket, de politie en de directie van de gevangenis werden grondig hervormd. Dit leidde tot een groter respect voor de mensenrechten.

In verband met de problemen die u beweert te vrezen met uw belagers uit de vroege jaren negentig in geval van terugkeer naar Georgië, zijn er, in het licht van wat voorafgaat, geen ernstige aanwijzingen dat u uw rechten niet zou kunnen doen gelden om in voorkomend geval aan een illegale (indien u geen misbruiken zou hebben gepleegd) of onredelijke (indien u misbruiken zou hebben gepleegd) veroordeling te ontsnappen. Evenmin zijn er concrete aanwijzingen voorhanden waaruit kan worden afgeleid dat u bij het eventuele voorvallen van problemen met uw vroegere belagers in Batumi, zich niet zou kunnen beroepen op de bescherming geboden door de huidige Georgische autoriteiten, noch beschikt het CGVS over informatie waaruit kan blijken dat de geboden bescherming niet zou voldoen

aan de bepalingen voorzien in artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet. U toont het tegendeel niet aan met overredende verklaringen, noch aan de hand van bewijsvoerende stukken.

Verder verklaart u ook dat de Georgiërs in de jaren negentig, toen u er nog woonde, het niet zo op mensen van een andere origine hadden begrepen (zoals u die Armeens van origine bent): ze werden uitgescholden en aanzien als tweederangsburgers. Of dat nu nog steeds het geval is, weet u niet maar u denkt dat dat waarschijnlijk niet veranderd is (CGVS p. 2, p. 10 & p. 11). Welnu, wat dit betreft blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, dat er geïsoleerde gevallen van discriminatie kunnen voorkomen tegenover leden van de Armeense gemeenschap in Georgië maar dat er geen sprake is van vervolging louter op basis van de Armeense origine zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. In deze context volstaat een loutere verwijzing naar uw Armeense origine niet om in aanmerking te komen voor internationale bescherming ten opzichte van het land waarvan u het staatsburgerschap bezit, nl. Georgië.

Aanvullend dient het volgende opgemerkt te worden wat betreft Oekraïne, het land waar u de laatste twintig jaar (legaal) woonde en werkte en waar u in de stad Kherson problemen ondervond met onbekende, gemaskerde mannen die van u eisten dat u zich zou melden bij het Oekraïense leger (CGVS p. 9 & p. 11 e.v.). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, blijkt dat mannelijke (staats)burgers van Oekraïne die oud genoeg zijn om hun legerdienst te vervullen zich sinds mei 2014 moeten aanmelden bij het bevoegde rekruteringsbureau om dan eventueel geschikt bevonden te worden om een effectieve legerdienst uit te voeren. Men kan van deze militaire dienst vrijgesteld worden wegens gezondheidsredenen of vanwege een legerdienst die men reeds in een ander land heeft vervuld. Gelet op uw situatie – uw leeftijd, uw medische situatie, uw vroegere dienst in het leger van de ex-Sovjetunie maar vooral het feit dat u geen Oekraïens staatsburger bent (CGVS p. 4, p. 12 & p. 13) – zijn er geen redenen om aan te nemen dat u in het Oekraïense leger moet dienen.

U verklaart dat u zich in de zomer van 2014 in de stad Kherson wou registreren, nadat u daar vanuit de Krim was aangekomen, om er te wonen en te werken en later eventueel het Oekraïens staatsburgerschap aan te vragen. Op dat moment werd u door onbekende, gemaskerde mannen evenwel gezegd dat u zich pas kon registreren of Oekraïens staatsburger kon worden nadat u eerst in het Oekraïense leger zou gediend hebben. Zodoende namen ze van u uw Georgisch paspoort en uw militair boekje van de ex-Sovjetunie af en droegen ze u op zich aan te melden voor uw militaire dienst (CGVS p. 11-13). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, blijkt echter dat de militaire verplichting niet geldt voor vreemdelingen en staatlozen die zich op het grondgebied van Oekraïne bevinden en dat het vervullen van de dienstplicht geen voorwaarde is om het Oekraïense staatsburgerschap te verkrijgen. Bijgevolg hebben de uitspraken van de gemaskerde mannen absoluut geen wettelijke basis en zijn er dus geen redenen om aan te nemen waarom u wel in het Oekraïense leger zou moeten dienen.

Rekening houdend met bovenvermelde feiten inzake de legerdienst in Oekraïne, kan gesteld worden dat u (een niet-Oekraïener) volledig in uw recht bent indien u verzet zou aantekenen tegen deze mannen of stappen zou ondernemen tegen de militaire dienst waarnaar de onbekende mannen verwezen. Tegen deze mannen en hun onwettige eis heeft u evenwel niets ondernomen en geen verdere stappen gezet (CGVS p. 13). Nochtans kan van een asielzoeker met een gegronde vrees voor vervolging verwacht worden dat hij eerst de hulp of de bescherming van de nationale autoriteiten inroept alvorens hij zich op internationale bescherming beroept. U geeft aan te denken dat de gemaskerde mannen misschien zelf van de autoriteiten waren maar u zegt ook dat u eigenlijk niet weet wie ze precies waren, en u verklaart zelf dat de politie in Oekraïne vriendelijk is (CGVS p. 11-12). Gelet op voorgaande, maakt u niet hard waarom u zich niet tot de Oekraïense autoriteiten zou kunnen richten wat betreft de eis van de onbekende, gemaskerde mannen.

Verder verwijst u ook naar de oorlogssituatie in Oekraïne (CGVS p. 9). Welnu, wat dit betreft kan verwezen worden naar het volgende. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt dat enkel de Donbas-regio (waartoe Kherson, de stad waar u in Oekraïne verbleef, niet behoort) geteisterd wordt door een gewapend conflict tussen pro-Russische separatisten en regeringstroepen. Uit een analyse van de veiligheidssituatie in Oekraïne blijkt dat het gewapend conflict in Oekraïne uiterst lokaal is en zich beperkt tot de Donbas-regio in het uiterste oosten van Oekraïne, terwijl er elders in Oekraïne geen sprake is van een gewapend conflict. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Oekraïne, met uitzondering van de Donbas, actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende

gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verder kan nog worden opgemerkt dat de door u beschreven reisroute weinig aannemelijk voorkomt. Zo geeft u ten overstaan van het Commissariaat-generaal te kennen dat u 'ergens in augustus 2014' aan boord van een vrachtschip ging in Kherson en twee maanden later aankwam in België; in welke haven u aankwam weet u evenwel niet. Op het schip maakte u deel uit van de crew; een goede vriend – van wie u opvallend genoeg weigert de naam te geven – had dit voor u geregeld. Ook valt het op dat u een weinig coherent antwoord geeft op de vraag wat de naam van het schip was, nl. 'dat weet ik niet. Ik ben het vergeten. Ik wil die vraag niet beantwoorden'. Als u dan gevraagd wordt waarom u dat niet wil beantwoorden, geeft u vage en weinig overtuigende verklaringen. Verder bevestigt u eerst dat u officieel lid van de bemanning was op het schip, maar meteen daarna zegt u dat u illegaal meevoer. Op administratief vlak zou uw aanwezigheid op het schip wel geregeld zijn, maar hoe weet u niet. Overigens waren er met u geen afspraken gemaakt voor het geval er controle zou zijn door de politie, douane of anderen – in deze context is het bijzonder vreemd dat u als illegaal opvarende gewoon naast de Europese douanebeambte bleef staan toen hij aan boord van het schip kwam controleren, en zich bijvoorbeeld niet ging verbergen zoals u naar eigen zeggen met gemak zou kunnen hebben gedaan. U verklaart verder niet te weten welke route jullie naar België namen. Volgens u zouden jullie vele landen gepasseerd zijn, maar u kan geen enkel noemen, evenmin als de plaatsen waar jullie onderweg aanmeerden (CGVS p. 7-9). Dergelijke verklaringen zijn weinig overtuigend. Als u – overigens een ervaren scheepswerker – effectief clandestien deel uitmaakte van de scheepscrow en zo illegaal naar Europa voer met de hulp van uw vriend, is het niet aannemelijk dat u zo slecht op de hoogte bent van de modaliteiten van uw reis, dat u niet weet welke route het schip nam of waar het aanmeerde, dat u het open risico nam om zomaar naast de controleur te blijven staan en dat u halsstarrig blijft weigeren te antwoorden op bepaalde vragen zonder een overtuigende verklaring te geven waarom u dat niet wil doen. Op deze manier wordt de geloofwaardigheid van de door u verklaarde reisroute danig aangetast en rijst het vermoeden dat u op een andere, reguliere wijze naar België heeft gereisd en doelbewust gebruikte reisdocumenten met informatie over een eventueel door u verkregen visum, de wijze, het moment en de plaats van vertrek voor de Belgische autoriteiten verborgen houdt.

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat u er niet in slaagt een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming aan te tonen. De documenten die u neerlegt veranderen hier niets aan. Uw werkboekje, uw werkattest, uw medisch boekje en uw diploma's bevatten louter persoonsgegevens en informatie over uw opleiding en werk in Georgië ten tijde van de Sovjetunie, maar hebben geen betrekking op het door u aangehaalde asielrelaas. Bijgevolg veranderen deze documenten niets aan deze beslissing.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en

de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. De Raad stelt vooreerst vast dat door verzoekende partij verklaard werd dat zij een verblijfsvergunning had voor Oekraïne waar zij woonde en werkte, maar van dit land niet het staatsburgerschap en geen paspoort had. Verzoekende partij stelt het staatsburgerschap van Georgië te hebben en van dit land ook een paspoort te hebben gehad (administratief dossier, stuk 6, gehoorverslag CGVS d.d. 19/02/2015, p. 2-7 en 13). De Raad wijst erop dat de asielaanvraag van een asielzoeker beoordeeld dient te worden ten aanzien van het land waarvan hij het staatsburgerschap bezit, *in casu* Georgië. De motivering van verwerende partij in verband met de door verzoekende partij voorgehouden vrees ten aanzien van Oekraïne betreft dan ook een overtollig motief zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoekende partij aldus geen belang heeft bij het aanvoeren ervan.

2.2.3. Waar verzoekende partij in haar betoog een summiere samenvatting geeft van het door haar voorgehouden asielrelaas wijst de Raad erop dat het louter herhalen van de asielmotieven echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij, zoals verder blijkt, in gebreke blijft.

2.2.4.1. Verzoekende partij voert in haar verzoekschrift aan dat de etnische Armeense minderheid in Georgië het voorwerp is van talrijke discriminaties en gewelddaden, zowel vanwege de Georgische overheden als vanwege de Georgische bevolking. Deze betreffen geenszins opzichzelfstaande gevallen, doch komen zeer frequent voor. Verder betwist verzoekende partij dat de leden van de Georgische regering beschermers van de mensenrechten zijn, stellende dat de nieuwe regering de verplichting oplegt om de Georgische taal te gebruiken wanneer men zich richt tot openbare instellingen. Dit belet de Armeense minderheid om over enige staatsbescherming te genieten. Verwerende partij kan dan ook niet beweren dat verzoekende partij klacht zou kunnen indienen bij de politiediensten om bescherming te bekomen, daar zij zich niet in de Georgische taal kan uitdrukken. Ter staving van haar betoog citeert verzoekende partij uit twee rapporten die zij als bijlage bij haar verzoekschrift voegt (bijlagen 2-3).

2.2.4.2. De Raad stelt vooreerst vast dat door verwerende partij in de bestreden beslissing gemotiveerd wordt dat het politieke landschap in Georgië volledig veranderd is sinds verzoekende partij daar vertrokken was, dat volgens de informatie waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier (administratief dossier, stuk 10, landeninformatie, deel 2, "*COI Focus*" betreffende "*Georgië – Politieke situatie*" van 18 december 2013) de *Georgian Dream*-coalitie onder leiding van Bidzini Ivanisvili op vreedzame en regelmatige wijze de parlementsverkiezingen van 1 oktober 2012 en de presidentsverkiezingen van 27 oktober 2013 won van de *United National Movement* (UNM), die Georgië bestuurde sinds de Rozenrevolutie van november 2003, dat de nieuwe regering uit persoonlijkheden bestaat die ervaring hebben op gebied van mensenrechten en dat het parket, de politie en de directie van de gevangenis grondig werden hervormd, hetgeen leidde tot een groter respect voor de mensenrechten. In het licht van deze informatie besluit verwerende partij dan ook terecht dat er geen ernstige aanwijzingen zijn dat verzoekende partij haar rechten niet zou kunnen doen gelden om in voorkomend geval aan een illegale (indien zij geen misbruiken zou hebben gepleegd) of onredelijke (indien zij misbruiken zou hebben gepleegd) veroordeling te ontsnappen en dat er evenmin concrete aanwijzingen voorhanden zijn waaruit kan worden afgeleid dat verzoekende partij bij het eventuele voorvallen van problemen met haar vroegere belagers in Batumi zich niet zou kunnen beroepen op de bescherming geboden door de huidige Georgische autoriteiten of dat de geboden bescherming niet zou voldoen aan de bepalingen voorzien in artikel 48/5, § 2 van de vreemdelingenwet. Daarnaast werd door verwerende partij in verband met de verklaring van verzoekende partij dat de Georgiërs het in de jaren negentig, toen zij er nog woonde, niet zo op mensen van een andere origine hadden begrepen, gemotiveerd dat uit de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd (administratief dossier, stuk 10, landeninformatie, deel 3, "*Subject related briefing*" betreffende "*Georgië – Situatie van de Armeense gemeenschap*" van 20 juni 2011) blijkt dat er geïsoleerde gevallen van discriminatie kunnen voorkomen tegenover leden van de Armeense gemeenschap in Georgië maar dat er geen sprake is van vervolging louter op basis van de Armeense origine zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, waardoor de loutere verwijzing van verzoekende partij naar haar Armeense origine niet

volstaat om in aanmerking te komen voor internationale bescherming ten opzichte van het land waarvan zij het staatsburgerschap bezit, namelijk Georgië.

De Raad is van oordeel dat verzoekende partij er met bovenstaand betoog geenszins in slaagt om voormelde motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen. Vooreerst stelt de Raad vast dat de door verzoekende partij aangebrachte rapporten (bijlagen 2 en 3) respectievelijk dateren van 16 januari 2007 en 22 november 2006 en derhalve niet relevant zijn bij de beoordeling of verzoekende partij zich kan beroepen op de bescherming geboden door de huidige Georgische autoriteiten – de *Georgian Dream*-coalitie onder leiding van Bidzina Ivanisjvili is immers pas aan de macht sinds zij op 1 oktober 2012 de parlementsverkiezingen en op 27 oktober 2013 de presidentsverkiezingen won – en of de geboden bescherming voldoet aan de bepalingen voorzien in artikel 48/5, § 2 van de vreemdelingenwet. De bewering van verzoekende partij dat men onder “*de nieuwe regering*” geen klacht kan neerleggen bij de politiediensten om bescherming te bekomen indien men zich niet in de Georgische taal kan uitdrukken, betreft dan ook een blote bewering die door verzoekende partij op generlei wijze met objectieve informatie wordt onderbouwd. Bovendien verklaarde verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal dat zij ook een beetje Georgisch kan (administratief dossier, stuk 6, gehoorverslag CGVS d.d. 19/02/2015, p. 5). Verder blijkt uit de door verzoekende partij aangebrachte informatie (bijlagen 2-3) evenmin dat er sprake is van vervolging louter op basis van de Armeense origine zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. Immers wordt in deze informatie louter melding gemaakt van een aantal gewelddadige incidenten tussen personen van Armeense origine en Georgiërs tijdens protesten in 2005-2006, waarbij de autoriteiten soms gewelddadig optraden (bijlagen 2 en 3), en van problemen waarmee personen van Armeense origine geconfronteerd worden bij hun integratie in de Georgische samenleving, meer bepaald hun gebrek aan kennis van de Georgische taal en het feit dat zij ondervertegenwoordigd zouden zijn binnen alle domeinen van het publieke leven en vooral binnen de overheid (bijlage 3). Daarenboven dient opnieuw onderstreept te worden dat deze informatie dateert van 2006/2007 terwijl verwerende partij zich voor haar motivering baseert op recentere informatie van 2011 en 2013. Verzoekende partij toont dan ook geenszins aan dat de etnische Armeense minderheid in Georgië heden het voorwerp is van “*talrijke*” discriminaties en gewelddaden vanwege zowel de Georgische overheden als de Georgische bevolking, zoals zij beweert.

2.2.5. Daar waar verzoekende partij stelt dat verwerende partij nagelaten heeft de gevolgen van een terugkeer naar Georgië na een verblijf van meer dan twintig jaar in Oekraïne te onderzoeken, dit terwijl een hevige onrust bestaat tussen Georgië en Oekraïne, zo zou blijken “*uit een in bijlage gevoegd stuk*” waaruit verzoekende partij vervolgens lijkt te citeren, bemerkt de Raad vooreerst dat verzoekende partij nalaat te vermelden uit welk door haar aangebracht stuk dit zou blijken en dat voorts het in het verzoekschrift vermelde citaat nergens door de Raad in de door verzoekende partij aangebrachte stukken kon worden teruggevonden. In ieder geval, met de loutere verwijzing naar de “*hevige onrust*” die zou bestaan tussen Georgië en Oekraïne, toont verzoekende partij geenszins aan dat zij, als Georgische staatsburger, louter omwille van haar verblijf in Oekraïne problemen zou krijgen met de Georgische autoriteiten.

2.2.6. Wat betreft de door verzoekende partij als bijlage bij haar verzoekschrift toegevoegde internetartikelen (bijlage 4), wijst de Raad erop dat desbetreffende stukken niet gesteld zijn in de taal van de rechtspleging en niet vergezeld zijn van een vertaling. Met toepassing van artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006 neemt de Raad bij gebreke aan een vertaling naar de taal van de rechtspleging toe deze documenten niet in overweging.

2.2.7. Waar verzoekende partij voorhoudt dat de conclusie van verwerende partij aangaande haar reisroute slechts hypothetisch is, oordeelt de Raad evenwel dat uit de talrijke flagrante onwetendheden, mede betreffende elementen die van een ervaren scheepswerker kunnen worden verwacht deze te weten, en opvallende tegenstrijdigheid en onaannemelijke houding met rede kan worden geconcludeerd dat verzoekende partij niet op de door haar beweerde illegale wijze heeft gereisd. *A contrario* kan dan ook terecht worden besloten dat het vermoeden rijst dat verzoekende partij op een andere wijze naar België is gekomen en zij desbetreffende de daartoe vereiste reisdocumenten achterhoudt teneinde de hierin vervatte gegevens die niet compatibel zouden zijn met het reisrelaas niet bloot te geven.

2.2.8. Uit hetgeen voorafgaat dient te worden besloten dat verzoekende partij de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing met artikel 48/4, § 2, a en b van de voormelde wet kan worden toegekend.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Georgië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.9. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven – met uitzondering van het overtollig bevonden motief – die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien september tweeduizend vijftien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT